

Baby in mijn buik en kanker in mijn borst

Marianne Ochsendorf kreeg borstkanker toen ze net zwanger was

Samen een gezin stichten was hun grote wens. Maar toen Marianne bijna drie maanden zwanger was, kreeg ze de diagnose borstkanker. 'We waren helemaal in de wolken en toen kwam er ineens zo'n donker iets...' Tekst: Esther Smid ~ Foto's: Suzanne Blanchard

Een jong, gelukkig stel waren ze, Arjan Jolie (33) en Marianne Jolie-Ochsendorf (30). Allebei een drukke baan, een gezellig sociaal leven, veel sporten en mooie reizen maken. 'Ik was elf weken zwanger', vertelt Marianne, 'maar voelde me helemaal niet anders. Zou het echt zo zijn? Onder de douche bestudeerde ik mijn zwangere lijf en toen ontdekte ik ineens een knobbeltje.'

Onmogelijke keuze

Dezelfde dag nog ging Marianne naar de huisarts, die haar voor de zekerheid doorstuurde naar het ziekenhuis. Het bleek foute boel te zijn: triple negatieve borstkanker met ten minste twee uitzaaiingen in haar oksel. 'Ik kreeg alleen een MRI van mijn borst en oksel. Door de zwangerschap kon ik niet verder onderzocht worden; een CT-scan is gevaarlijk voor de baby.'

Arjan: 'We stonden voor een enorm lastige keuze: de zwangerschap behouden of afbreken. Abortus gaf 2 tot 5 procent meer overlevingskans voor Marianne omdat ze dan eventuele uitzaaiingen in kaart konden brengen. De artsen verzekerden ons echter dat het verantwoord was om door te gaan met de zwangerschap. Het behandeltraject zou hoe dan ook hetzelfde blijven. We moesten kiezen tussen de baby of iets meer overlevingskans voor Marianne.'

'Eindeloze wandelingen hebben we gemaakt in het park. We bespraken alle scenario's', zegt Marianne. 'Mijn eerste gevoel was dat de zwangerschap mij belemmerde in het beter worden. Ik wilde weten hoe ziek ik nou eigenlijk was. En stel dat ik zou overlijden, dan zou ik een man en een baby achterlaten. Dat vond ik een verdrietige gedachte. Ik twijfelde ook of ik het fysiek wel aan zou kunnen. Hoe zwaar is het om zwanger te zijn en tegelijkertijd chemotherapie te krijgen?'

Ook Arjan twijfelde of het niet te pittig zou worden. 'Maar misschien was dit onze enige kans op een kindje, want je weet niet of je vruchtbaar blijft na de behandelingen. En zou Marianne wel lang genoeg leven om het nog een keer te proberen? Ik was bang dat ik door het beëindigen van de zwangerschap eerst ons kindje zou verliezen en later misschien ook nog mijn vrouw. Ik wilde liever samen genieten van de baby, hoe kort het misschien ook zou zijn. Door ons kindje zou ik bovendien altijd iets hebben dat onlosmakelijk met Marianne verbonden is.'

Troost

Uiteindelijk kozen Marianne en Arjan ervoor om de zwangerschap te behouden. Arjan: 'We kozen daarmee niet alleen voor ons kindje, maar ook voor onszelf en het leven.' Bij Marianne ging de knop om. 'Ik dacht: ik heb borstkanker en een baby in mijn buik. Het is er allebei dus dat kan ik gewoon! De baby was er op het juiste moment; hij is mijn redding geweest. Door de zwangerschap controleerde ik mijn borsten extra.'

Tot 26 weken werd Marianne elke ochtend wakker met angst. Het contrast tussen leven en dood was moeilijk. 'Ik kreeg chemo tegen een dodelijke ziekte, terwijl er in mijn buik een baby groeide. Mocht ik hem deze ellende wel aandoen? Zou ik mijn angst op hem overbrengen?' Na 26 weken kreeg Marianne vertrouwen dat het goed zou komen met de baby. 'De echo's waren goed en mijn buik groeide. Vanaf het moment dat ik de baby voelde, heeft de zwangerschap me gesterkt.'

Voor Arjan was de zwangerschap vanaf het begin een troost in deze moeilijke tijd. Zijn werk als hockeytrainer en -coach was een uitlaatklep. 'Ik stuurde regelmatig per e-mail een update rond over hoe het met Marianne

'We kozen voor de zwangerschap. Daarmee voor ons kindje, voor onszelf en voor het leven'

ARJAN

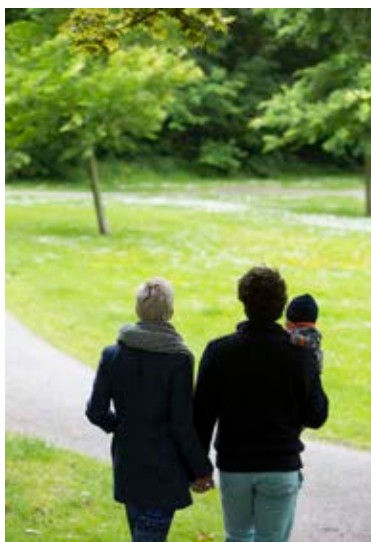
en de baby ging. Op de club wilde ik er namelijk niet continu over praten. Ik wilde afleiding en ontspanning en gewoon lekker op het veld staan.'

Ook thuis was er afleiding; tussen alle chemo's door waste Marianne de babykleertjes en verfdde Arjan de babykamer.

Complicaties

Bij 36 weken was de toevoer door de navelstreng niet meer optimaal. Vier dagen na de laatste chemo werd besloten de bevalling in te leiden. 'Ik voelde me gek genoeg best goed', herinnert Marianne zich. 'Helaas ontstonden er complicaties waardoor ik een acute

'We zijn een topteam met z'n drietjes.' Marianne

keizersnee kreeg. Door zuurstoftekort moest ons kindje 72 uur gekoeld worden. Dat gebeurde in een ander ziekenhuis. Ik belandde zelf op de intensive care. Het was behoorlijk traumatisch allemaal. Ik vond het moeilijk dat Lev uit mijn buik was. Tijdens alle behandelingen was hij bij me geweest en nu was ik helemaal alleen en kon ik niet eens naar hem toe.'

Arjan: 'Het bleef lang onzeker of Lev het zou halen. Na vijf heftige dagen konden we hem eindelijk vasthouden en na drie weken mochten we met hem naar huis.'

Marianne was nauwelijks gekomen van de keizersnee en de chemotherapie toen ze een borstsparende operatie en bestralingen onderging. 'Ik ben nu drie maanden klaar en beseft hoe ingrijpend de gevolgen van borstkanker zijn. Alles is anders. Ik ben altijd bang geweest voor de periode waar we nu in zitten. Hoe moet ik verdergaan met leven? Hoe moet ik omgaan met de onzekerheid? Bij het woord uitzaaiingen lopen de rillingen over mijn lijf. We maken ons zorgen over de toekomst. Ik heb meer om te verliezen nu Lev geboren is.'

Ook voor Arjan zijn er grote gevolgen: 'Ik ben nog wel trainer-coach van verschillende jeugdteams, maar ben gestopt met het eerste damesteam. Het was een moeilijke keuze, want we zijn net gepromoveerd dit jaar. Maar ik wil niet meer elke avond en het hele weekend

weg zijn. De komende jaren zijn cruciaal voor Marianne. Triple negatieve borstkanker staat erom bekend dat het de eerste jaren vaker terugkomt. Ik wil zoveel mogelijk met haar en Lev genieten.'

Het nieuwe normaal

Marianne is bezig met herstellen. Ze heeft fysiotherapie en creatieve therapie en gaat binnenkort met Arjan naar een maatschappelijk werker. 'Ik ben aan het zoeken naar mijn nieuwe ik en naar het nieuwe normaal. Ons onbevangen en zorgeloze leven is weg. We genieten van kleine momenten en leven bij de dag. Misschien heeft alles meer diepgang nu, maar ik had dat liever op een andere manier geleerd. Ik weet dat het tijd nodig heeft om alles te verwerken. Maar hoeveel tijd heb ik nog?' Natuurlijk zijn Marianne en Arjan heel blij met Lev. 'We staan elke dag op om hem te verzorgen', zegt Arjan. 'Dat geeft veel afleiding en geluk. Lev ontwikkelt zich tot nu toe gelukkig heel goed, dat geeft hoop voor de toekomst.'

'Wij zijn een topteam met z'n drietjes', besluit Marianne. 'Een vriendin van ons zei dat ons kindje geluk heeft met zulke ouders, omdat we zo krachtig zijn en alle ellende zo goed doorstaan samen. Daar zijn we heel trots op!' ● → [Lees meer over Marianne op de achterkant.](#)